

The Hermitage

For Marta Sagarra

0005 Torno a pujar, tants anys després,
sol, a l'ermita de sant Pere.
Ni un alè d'aire, i un sol cru
de juliol que em deixarà
coents el coll i les espatlles
—al vespre, em tocarà patir
el formigueig de la cremor:
la pell, que sembla que bategui
com la del cor (i hauré de planye'm
0010 d'haver enfilat tors nu el pendent).
I tanmateix és sols així
que, a voltes, ens sentim el cos:
pels múscles encetats, desperts,
vetllant en un cos adormit
0015 (i ara no m'haig de referir
a malalties rigoroses
que fan del cos fosca pastura:
tumors i plagues, càncers, úlceres)—.
De nou, segueixo aquella senda

0005 Lone I climb once more, years later,
up to Sant Pere's hermitage.
The air is still, and the glare of
a raw July sun will leave my
neck and shoulders burnt and tender.
At dusk, I will start to suffer
from their idle burning prickle:
my skin, throbbing to the thud of
my heartbeat. How I'll rue having
0010 scaled the slope, my torso exposed.
And yet, it's often only so
that, at times, we feel our bodies
through the crimson, attentive flesh
watching over our sleeping souls.
0015 (By this I make no reference
to the violent afflictions that
from mortal frame make dark pasture:
tumours, plagues, cancers and ulcers.)
Again, I follow the footpath

0020 que havia pres tantes vegades:
 llavors, però, jo era molt jove,
 i els garrofers, fragrant capçada,
 d'on abastàvem el fruit fosc
 per rosegar un xic de dolçor,
 0025 i els pins ferits d'escorça on dúiem
 —tot imitant, inconscients,
 l'incrèdul sant Tomàs— dos dits
 per envescar-nos amb resina
 la pell del clot de la mà esquerra
 0030 —amb l'altra, capturàvem, àvids,
 algun insecte, al vol o a terra,
 amb l'objectiu d'empresonar-l'hi—,
 i les alzines centenàries,
 que dècades de vent decanten,
 0035 i els roures alts d'aquest vessant
 de la muntanya des del qual
 pots albirar, a un tir de ballesta,
 l'altre vessant —de la Mussara—,
 feien, també, tots aquests arbres,
 0040 molts anys abans, l'ombra més jove
 en l'espai blanc i extens del temps.
 I he vist un esquirol que duia
 una avellana encara verda
 embolicada amb la caputxa
 0045 ben arrapada, i he sentit
 arreu el cor de les cigales,
 que és la salmòdia de l'estiu
 i l'himne assedegat dels dies
 de més sopor de la canícula

GARROFERS

CIGALES

0020 I had wandered so many times:
 I was then very young and I
 recall carobs, fragrant headed,
 from which we collected dark fruits,
 sweet morsels on which to nibble,
 0025 and the rough pine bark where we ran,
 innocently imitating
 doubting Saint Thomas, two fingers
 with which to daub the hollow in
 the plain of our palms with resin.
 0030 With other fingers we ensnared
 different insects, winged or no,
 so as to imprison them there
 in the centenary holm oaks,
 bent over by decades of wind.
 0035 And from these mountainous oaks, sat
 high on this bluff, one can almost
 make out, as straight as the crow flies,
 the other slope, the Mussara.
 And years ago, too, all these trees
 0040 once cast their ever-young shadows
 onto time's white, pervasive space.
 And I've seen a squirrel bearing
 a still-green, unripe hazelnut
 wrapped up tight in its tarnished hood,
 0045 and I have heard the constant choirs
 of ubiquitous cicadas,
 the droning of their summer psalms
 and their parched daily hymn to the
 drowsiest dog days of the year.

CAROBS

CICADAS

0050 (Machado —l’immortal— del cant
de les cigales, tan monòton,
va dir en un dels seus versos que era
un so “entre metal y madera”).
I tot això m’ha fet pensar
0055 que som molt lluny dels animals
que viuen en la llibertat
dels boscos, dels barrancs, dels trossos;
i tot plegat m’ha fet concloure
que som ben lluny d’aquesta vida
0060 que a l’alba veus florir en els marges,
en un tou verd, i que, a la tarda,
ja haurà caigut marcida a terra.
Tan vagarós, m’he preguntat
què ho fa, que tinguin alguns arbres
0065 dos gèneres; que això canviï
segons si un *oliver* fa arrels
al sud o creix una *olivera*
a la part nord d’aquest país.
¿Per què alguns cops n’he dit pomera
0070 i uns altres cops m’ha abellit més
dir-ne *pomer*? ¿Per quins set sous
hi ha uns arbres que no tenen més
que un gènere: *morera* i *plàtan*?
¿Per què, d’aquest darrer, se’n diu
0075 com de la fruita que no fa?
Si n’és, la llengua, d’arbitrària
—pensava jo, tot ascendint
pel dret camí que du a l’ermita—!
Quan sigui dalt, podré albirar,

CONTRADA

0050 (The timeless Machado, in verse,
once declared that the monotone
whining of the cicada fell
somewhere ‘betwixt metal and wood’.)
And these thoughts have moved me to muse
0055 how far removed we are from the
creatures that live in the freedom
of the forests, the cliffs, the fields;
inspiring me, hence, to conclude
our distant exile from this life
0060 that dawns blushing green at the brink
before dropping and withering
to the ground by the afternoon.
How peculiar, I’ve wondered,
that some trees are so awarded
0065 two genders; switching names whether
an *oliver* has southern roots
or if an *olivera* sprouts
in the northern parts of our land.
Why, betimes, say I *pomera*
0070 when at others I employ the
name *pomer*? Why in all the world
are there those trees with only one
gender: *morera* and *plàtan*?
Why is it we name this last tree
0075 after a fruit it doesn’t bear?
How arbitrary our tongue is,
I thought, ascending the narrow
track that leads to the hermitage!
When I reach the top, I will spy,

SURROUNDINGS

0080 en primer terme, la ciutat
de Reus —i, encara més ençà,
el poble d'Almoster, que em du
records plaents de tants estius
en què menjàvem per sopar
0085 les millors coques amb recapte
que ha sabut fer la mà d'un home
i que han sortit mai de cap forn—,
i sé que, al fons, tocant a mar
—que ara una gasa de calitja
0090 deu mig velar—, l'antiga Tàrraco
aguanta, ferma, amb arrels fondes
i el seu brançam de pedra clara.
Que diferents aquells carreus
de la pedrera alba del Mèdol
0095 —volums massissos, estructura—
d'aquesta llicorella pobra
que em vaig trobant en la pujada
i que només ens serviria
per fer el llosat d'una cabana,
0100 però no pas cap monument
ni fonaments per a una casa!
Però és la pedra del camí
que mena a Sant Pere del Puig,
i me l'estimo, laminosa,
0105 com també estimo, engrunadissos,
alguns records petits de vida:
ara em ve al cap que, essent molt jove,
anys de la meva adolescència,
devia ser un dissabte fred

LLICORELLA

0080 at first, the city of Reus and,
still closer to me, the village
of Almoster, a place that prompts
happy memories of summers
when for supper we would consume
0085 the very best salted *coques*
ever made by the hand of man,
that have ever left an oven.
And I know that, down by the sea,
now no doubt half concealed by a
0090 misty glaze, ancient Tarraco
remains firm, with its deep-set roots
and its bundles of bright white stone.
What contrast between those blocks once
cut out of the pale-white Mèdol
0095 – huge volumes, towering structures –
and this impoverished slate that
I come across on my way up,
serving no use for anything
but for laying tiles on a hut,
0100 useless for both grand monuments
and the foundations of houses!
But it is the stone of this path
that leads to Sant Pere del Puig
and I love the layers of slabs
0105 as I love, too, crumbling away,
some of life's modest memories:
now I recall when, very young,
during my adolescent years,
indeed on one cold Saturday

SLATE

0110 d'hivern, jo vaig endur-me a casa
 un tros cairat de llicorella
 collit al marge del camí.
 Després de netejar-lo bé
 sota el raig d'aigua d'una aixeta,
 0115 va fer servei durant molts anys,
 damunt la taula de l'estudi,
 com a pitjapapers que em duia
 records d'un dia a la muntanya
 i que, fidel, un si és no és
 0120 triangular, a mi em guardava
 —domèstica àncora— de perdre
 mai els papers: *la Pedra*, en deia,
 amb pe majúscula, senzill
 lligam amb el país d'estiu
 0125 que és el de les arrels maternes
 —modesta i tot, hi ha una noblesa
 en una pedra de pissarra:
 és un hostal de les paraules,
 ànima i lloc de l'escriptura!—.
 0130 (No em deia, aquell bocí de pedra,
memento mori, sinó *memini*).
 Mentre recordo o bé rumio,
 segueixo ruta amunt, i faig
 una troballa: en la pols blanca
 0135 del meu sender, i entre uns quants còdols
 —còdols que em fan pensar en un túmul—,
 jau un llagost de color verd
 que un negre exèrcit de formigues
 ha conquerit, i ara devora

0110 in winter, I took home with me
 a rough-split piece of slate I had
 retrieved from the side of the path.
 And after scrubbing it up well
 under a spurt of tap water,
 0115 it served for many years, sitting
 on the table in my study,
 as a paperweight, reminding
 me of a day in the mountains
 and, ever faithfully, mostly
 0120 triangular shaped, it stopped me,
 that household anchor, from ever
 losing it. *The Stone*, I would say
 with a capital S, a stark
 link to the landscape of summer,
 0125 the land of my maternal roots.
 Modest to a fault, humble slate
 exudes a proud nobility:
 a place of rest for weary words,
 and the heart and soul of writing!
 0130 (I named that rock shard *memini*,
 in no way *memento mori*.)
 While I think back or ruminate,
 I follow the path up and make
 a find. In the dusty whiteness
 0135 of my track, amongst the pebbles
 that remind me of ancient tombs,
 lies a green coloured grasshopper
 that a black company of ants
 has laid low and now ravages